



Sygn. akt III KK 468/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 8 grudnia 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia
środka karnego (pkt VI) i sprawę w tym zakresie przekazuje
Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R., wyrokiem z 11 marca 2020 r., skazał M.S. za popełnienie dwóch przestępstw na następujące kary jednostkowe pozbawienia wolności: 6 miesięcy - za czyn z art. 207 § 1 k.k. i rok - za czyn z art. 279 § 1 k.k.; orzekł karę łączną roku pozbawienia wolności, którą warunkowo zawiesił na czas 3 lat próby;

zobowiązał skazanego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 50 m. Od wyroku pierwszoinstancyjnego nie wywiedziono apelacji i orzeczenie uprawomocniło się 19 marca 2020 r.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł na korzyść skazanego Prokurator Generalny w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Podniósł w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego - art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. i art. 41a § 1 k.k. i zażądał uchylenia wyroku pierwszoinstancyjnego w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co implikowało rozpoznanie jej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Analiza sprawy potwierdziła zasadność wniosku sformułowanego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Zgodnie bowiem z treścią art. 43 § 1 k.k., o ile ustawa nie stanowi inaczej, zakaz wymieniony w art. 39 pkt 2b k.k. orzeka się w latach od roku do 15 lat; wyjątkiem jest sytuacja, o której mowa w art. 41a § 3 k.k. (w myśl tego przepisu Sąd może orzec dożywotnio zakaz zbliżania się do określonych osób w razie wymierzenia skazanemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności). Niewątpliwie orzekając zakaz zbliżania się skazanego do U. S., Sąd zaniechał określenia czasu trwania wymierzonego środka karnego. Ujawnienie tego braku potwierdziło zasadność wykazanego w kasacji uchybienia, albowiem w zaistniałym układzie procesowym zastosowanie art. 43 § 1 k.k. było obligatoryjne. Tymczasem Sąd *meriti* w punkcie VI wyroku prawidłowo powołał przepis art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. (M. S. warunkowo zawieszono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z użyciem przemocy wobec osoby najbliższej), ale wbrew ustawie orzekł bezterminowo środek karny z art. 39 pkt 2b k.k. W tej sytuacji należało uznać, że wyrok obarczony został rażącą obrazą prawa wskazanego w kasacji, która miała istotny wpływ na treść wyroku, albowiem w sposób nieuprawniony ukształtowano niekorzystną dla skazanego sytuację, w której czas stosowania zakazu pozostawał nieznany, a według konsekwentnie prezentowanej przez Sąd Najwyższy linii orzeczniczej brak ten nie mógł być

konwalidowany w ramach postępowania wykonawczego na podstawie art. 13 § 1 k.k.w. (zob. wyr. SN z: 14 października 2014 r., III KK 124/14; 30 marca 2015 r., II KK 75/15; 15 listopada 2017 r., IV KK 284 /17).

Orzekając ponownie co do środka karnego, Sąd Rejonowy będzie zobowiązany zastosować art. 43 § 1 k.k. i określić termin wykonania orzeczenia w tym zakresie.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł na posiedzeniu bez udziału stron jak w części dyspozytywnej wyroku (art. 537 § 2 k.p.k.).